

Arrest

nr. 224 806 van 12 augustus 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN WALLE
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 januari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 december 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar H. VAN WALLE en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 2 november 2015 België is binnengekomen als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, diende op 6 november 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Op 25 april 2016 besliste de dienst Voogdij van de FOD Justitie dat verzoeker meerderjarig was, omdat uit leeftijdsonderzoek bleek dat verzoeker 20,3 jaar oud was met een standaarddeviatie van 2 jaar.

1.2. Op 28 november 2016 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In beroep bevestigde de Raad deze beslissing en motiveerde dit als volgt (RvV 1 juni 2017, nr. 187 899):

"2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker beroept zich op dezelfde feiten en middelen als deze die werden ontwikkeld door zijn broer M., wiens dossier gekend is bij de Raad onder nummer X. Inzake verzoekers broer M. werd in arrest nummer 187 897 van 1 juni 2017 geoordeeld als volgt:

“De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Waar verzoeker de schending aanvoert van het “algemeen beginsel van behoorlijk bestuur” laat hij na te duiden welk algemeen beginsel van behoorlijk bestuur hij geschonden. Deze schending wordt niet dienstig aangevoerd.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dient opgemerkt dat dit artikel enkel het toepassingsgebied van deze wet bepaalt. Verzoeker duidt niet aan op welke wijze dit artikel geschonden zou (kunnen) zijn.

Verzoeker preciseert evenmin op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling kunnen worden erkend dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

Artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet werd met ingang van 1 september 2013 opgeheven. Bijgevolg kan de schending van dit artikel niet dienstig worden aangevoerd tegen de bestreden beslissing.

Verzoeker voert aan dat zijn broers Y. en M.K. door de taliban werden ontvoerd tijdens hun reis van Ghazni naar Kabul. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat geen geloof wordt gehecht aan zijn verblijf in Ghazni in de jaren voor zijn vertrek naar België gelet op (a) het gebrek aan documenten ter staving van het recent verblijf van hem, zijn echtgenote en zijn broer in Ghazni, temeer daar aan de voorgelegde taskara's (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) geen bewijswaarde kan worden toegekend, (b) uit het Facebookprofiel van zijn broer A. blijkt dat deze bevriend is met verschillende personen die in Kabul wonen en studeren, (c) de werkzaamheden die verzoeker en zijn broers hadden in Kabul, zodat wordt vermoed dat zij veeleer in Kabul verbleven, (d) beperkte kennis van verzoeker, zijn echtgenote en zijn broer over Ghazni. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van de recente afkomst van verzoeker, zijn echtgenote en zijn broer, wordt in de bestreden beslissing verder gesteld dat evenmin geloof kan worden gehecht aan de beweerde ontvoering van verzoekers broers op de weg tussen Ghazni en Kabul en de hieruit voortvloeiende vrees voor de taliban. Tevens wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Betreffende de voorgehouden afkomst van verzoeker, zijn echtgenote en zijn broer A. uit Ghazni dient vastgesteld dat kan worden aangenomen dat zij oorspronkelijk uit deze stad afkomstig zijn, doch dat zij niet aannemelijk maken dat zij er verbleven tot aan hun vertrek naar België in september 2015 en dit omwille van de volgende redenen.

Wat betreft de taskara's die verzoeker neerlegden op het CGVS (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) dient vastgesteld dat in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt als volgt: *“Uw broer en uzelf leggen louter een taskara neer waarvan de authenticiteit kan worden betwijfeld. Zo is het zeer opmerkelijk dat uw eigen taskara vier jaar voor de taskara van uw broer zou zijn afgeleverd (CGVS, broer, p.5) maar dat beide documenten op hetzelfde moment lijken te zijn opgemaakt. Op beide taskara's staan immers exact dezelfde handtekeningen en zoals het CGVS ook tijdens het gehoor opmerkte (CGVS, broer, p.5), is het opmerkelijk dat duidelijk ook gebruik werd gemaakt van telkens dezelfde balpennen om de gegevens op de taskara in te vullen. Gevraagd waarom uw broer op dat moment een taskara nodig zou hebben gehad, antwoordt deze dat zijn leraar van de achtste graad dit vroeg. Dat A. geen idee heeft waarom men hem om op school een taskara zou hebben gevraagd (CGVS, broer, p.5), is merkwaardig. De vaststelling dat de taskara van uw broer ook nog eens diens ongeloofwaardig bevonden minderjarigheid diende te staven, bevestigt dat dit een weinig betrouwbaar stuk is.”*

Waar verzoeker aanvoert dat er betreffende deze taskara's geen enkele authenticiteitscheck werd uitgevoerd, dient er vooreerst op gewezen dat de bewijslast bij verzoeker ligt, dat het niet aan de commissaris-generaal of de Raad toekomt om de lacunes in verzoekers bewijsvoering op te vullen en dat noch de commissaris-generaal, noch de Raad dienen aan te tonen dat de feiten onwaar zijn. Verder dient

opgemerkt dat uit de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Afghaanse documenten gemakkelijk (tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relativeert. Daarenboven betreffen het slechts kopieën, die door middel van allerhande knip- en plakwerk gemakkelijk te manipuleren zijn. De uiterlijke kenmerken van deze taskara's (handtekening, pen) zijn dan ook wel degelijk een relevant element. Dat de beambte reeds vier jaar op dezelfde post werkzaam zou zijn, zoals verzoeker beweert in zijn verzoekschrift, is hiervoor geen afdoende verklaring. In zijn aanvullende nota stelt verzoeker immers dat ook de bij deze nota gevoegde taskara's dezelfde handtekening bevatten, doch uit een vergelijking blijkt dit niet het geval te zijn. Tevens dient erop gewezen dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Uit het volgende blijkt dat er in casu geen sprake is van geloofwaardige verklaringen.

Aangaande het Facebookprofiel van verzoekers broer A. wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Verder dient te worden gewezen op het feit dat uw broer A. een Facebook-account creëerde, dat hij intussen bevriend werd met een vijftiental personen maar dat vreemd genoeg blijkt dat al deze vrienden in Kabul wonen en studeren. Hiermee geconfronteerd, beaamt A. dat het zijn account betreft maar verklaart hij dat niet hij maar een derde deze account heeft aangemaakt. Ook de vrienden waarvan sprake zouden tot de kennissenkring van deze persoon behoren, zelf zou uw broer die mensen niet kennen (CGVS, p.10). Wat dit betreft, dient te worden opgemerkt dat het CGVS niet inziet waarom uw broer, een persoon die minstens tien jaar school liep, het aanmaken van dergelijke account zou toevertrouwen aan een vreemde. Bovendien merkte het CGVS op dat uw broer bijvoorbeeld foto's van de genaamde F.S. "likete", wat hij ook niet ontkent (CGVS, p.10). Het is niet aannemelijk dat uw broer zijn waardering voor foto's van hem onbekende personen zou laten blijken. De vaststelling dat daags na het gehoor al blijkt dat F.S. niet langer bevriend is met uw broer, doet eveneens vermoeden dat uw broer een en ander tracht te verbergen en dat jullie link met de stad Kabul heel wat nauwer is dan die met Ghazni."

In onderhavig verzoekschrift voert verzoeker hieromtrent aan dat zijn broer tijdens zijn gehoor aangaf dat het niet zijn Facebookprofiel betreft en dat het profiel werd aangemaakt met een Turkse SIM-kaart. Nochtans bevestigde verzoekers broer A. tijdens zijn gehoor dat het wel degelijk zijn Facebookprofiel betreft (gehoorverslag CGVS broer, p. 10). Verder volhardt verzoeker slechts in zijn verklaringen, hetgeen bezwaarlijk kan worden beschouwd als een dienstige poging om de voormelde motieven uit de bestreden beslissing in concreto te weerleggen.

Vervolgens dient vastgesteld dat verzoeker in zijn verzoekschrift de nauwe banden van hem en zijn broers met Kabul niet tegenspreekt. In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht gesteld als volgt: "Nog andere zaken wijzen er op dat u veeleer uit de hoofdstad Kabul afkomstig bent. Zo bent u zeven jaar geleden aan de slag gegaan bij een bedrijf met hoofdzetel in Kabul. Gevraagd hoe u bij Atayol aan de slag kon gaan, zegt u dat u tot iemands tevredenheid een voertuig repareerde en vervolgens een job bij Atayol aangeboden kreeg. Het is opmerkelijk dat u, een garagist uit Ghazni, op dergelijke manier zou zijn gecontracteerd door een bedrijf in Kabul. U beweert verder dat u enkel naar Atayol in Kabul ging "als er iets was" of om er uw loon op te halen (CGVS, p.6), terwijl uw vrouw zegt dat u naar Kabul ging en van daaruit naar andere provincies gestuurd werd (CGVS, p.10). Voorts zou uw broer M.K. op de luchthaven van Kabul hebben gewerkt. U zegt dat hij niet alleen in Kabul maar ook in de luchthavens van Mazar-i Sharif, Herat en Kandahar werkte (CGVS, p.9). Dit wordt dan weer tegengesproken door uw vrouw die meent dat M.K. altijd in Kabul was (CGVS, vrouw, p.7). Uw vrouw verklaart dat ook Y. voor zijn werk als automechanieker in Kabul moest zijn (CGVS, vrouw, p.7). De vaststelling dat u en uw twee broers een toch wel bijzonder sterke band hadden met Kabul voor wat betreft jullie professionele activiteiten, doet eveneens vermoeden dat jullie veeleer in Kabul verbleven."

Aangaande de gebrekkige kennis van verzoeker, zijn echtgenote en zijn broer A. over Ghazni, voert verzoeker in onderhavig verzoekschrift aan dat de commissaris-generaal zich voornamelijk baseert op de verklaringen van zijn echtgenote en zijn broer, dat ieder dossier afzonderlijk moet worden onderzocht en dat de commissaris-generaal zich niet louter kan baseren op de verklaringen van verzoekers familieleden. Naast het feit dat in de bestreden beslissing terecht ook in hoofde van verzoeker zelf gebrekkige verklaringen aangaande zijn kennis van Ghazni werden vastgesteld, dient erop gewezen dat de commissaris-generaal, teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de kandidaat-vluchteling zich bevindt, alle gegevens kan onderzoeken die hij nodig acht om zijn beslissing te nemen. Dit onderzoek kan tevens een vergelijking inhouden van de verklaringen van de asielaanvraag met bekende objectieve criteria die op het specifieke geval van toepassing zijn of met verklaringen van familieleden.

Het vergelijken van verklaringen afgelegd door familieleden die zich beroepen op dezelfde feiten is een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan en van familieleden die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas. De gebrekkige kennis van zijn familieleden, zoals deze blijkt uit de uitgebreide motivering dienaangaande in de bestreden beslissing, duidt dan ook op het ingestudeerd karakter van de kennis die verzoeker meent wél correct te hebben weergegeven. Waar verzoeker verder wijst op de minderjarigheid van zijn broer ten tijde van de beweerde feiten, dient erop gewezen dat ook van personen met een jeugdige leeftijd mag worden verwacht dat dezen kunnen antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent hun directe leefomgeving en de regio waarin zij heel hun leven beweren te hebben gewoond, alsmede dat zij een aantal basiszaken kennen en dat zij een aantal gegevens op een doorleefde wijze kunnen situeren. Aangaande zijn echtgenote verwijst verzoeker naar de Afghaanse cultuur en een rapport van Amnesty International om aan te tonen dat zij als vrouw niet in de mogelijkheid was om zich te cultiveren. Het door de verzoekende partij geciteerde artikel betreft de situatie van vrouwen onder het taliban-regime en staat derhalve los van de actuele situatie van Afghaanse vrouwen. Zelfs indien zou worden aangenomen dat verzoekers vrouw het huis niet kon verlaten zonder een mannelijke begeleider, quod non, zoals wordt opgeworpen in het in het verzoekschrift toont verzoeker niet aan dat zijn echtgenote hierdoor in de onmogelijkheid verkeerde om basiskennis van haar directe leefomgeving op te doen. Zich cultiveren en het opdoen van (basis)kennis zijn immers twee onderscheiden zaken. Uit de bij de aanvullende nota gevoegde foto's en video's kan alleszins niet worden afgeleid dat verzoeker en zijn echtgenote afkomstig zijn van een streng-conservatieve familie, integendeel.

Waar verzoeker opmerkt dat het oude tankstation, het politiebureau en de Bazazi Bazar de meest gekende plaatsen zijn in Plan 1 zodat het normaal is dat deze door hem en zijn broer automatisch werden geciteerd, brengt hij vooreerst geen stuk bij ter staving van zijn bewering dat dit meest gekende plaatsen zouden zijn in Plan 1. Tevens verliest hij uit het oog dat in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt dat hij en zijn broer eveneens op de vraag naar concrete voorbeelden van veiligheidsincidenten in Ghazni hetzelfde antwoord gaven, hoewel verzoeker zelf verklaarde dat er in Ghazni dagelijks veiligheidsincidenten voorkomen. Dit toont dan ook eens te meer het ingestudeerde karakter aan van de kennis van verzoeker en zijn broer.

Het loutere feit dat er voorheen een militaire luchthaven in Ghazni was, doet op zich geen afbreuk aan de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') waaruit blijkt dat er in 2012 in Ghazni een nieuwe luchthaven werd gebouwd van waaruit internationale vluchten vertrekken. Noch in het administratief dossier, noch in het Wikipedia-citaat in onderhavig verzoekschrift bevindt zich enige informatie ter staving van verzoekers bewering dat de in 2012 in Ghazni gebouwde luchthaven niet publiekelijk toegankelijk zou zijn. Hoe dan ook, van de bouw van een nieuwe luchthaven in Ghazni met internationale vluchten zou verzoeker op de hoogte moeten zijn indien hij recent in Ghazni verbleef, ook al is hij zelf nog nooit op deze luchthaven geweest, temeer daar verzoeker beweert te behoren tot een clan die in Ghazni zeer bekend is.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift verwijst naar de proceduregids van UNHCR, dient te worden opgemerkt dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat. Ten aanzien van het verwijt dat enkel de elementen in zijn nadeel in de bestreden beslissing zouden zijn opgenomen, kan verder worden opgemerkt dat de motiveringsplicht in hoofde van het CGVS geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen.

Met betrekking tot de bij aanvullende nota bijgebrachte documenten (rechtsplegingsdossier, stuk 7) dient erop gewezen dat geen van deze stukken voorzien zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling zoals voorzien in artikel 8 van het Procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hoe dan ook is geen van deze stukken van recentere datum dan 2014, zodat hiermee op zich evenmin wordt aangetoond dat verzoeker, zijn echtgenote en zijn broer A. tot september 2015 in Ghazni verbleven. Verder dient vastgesteld dat uit de drie (en niet vier, zoals beweerd in de aanvullende nota) video's op de USB-stick niet kan worden afgeleid waar en wanneer deze video's werden gemaakt. Nergens kan eruit worden afgeleid dat hetgeen wordt afgebeeld zich in Ghazni afspeelt, noch dat de bijgevoegde foto van een straat aantoont dat deze zich Ghazni bevindt. Aangaande de foto's dient erop gewezen dat hieruit evenmin kan worden afgeleid waar of wanneer deze foto's werden gemaakt. Foto's en video's hebben overigens steeds een relatieve bewijswaarde, gelet op de manipuleerbaarheid van hetgeen wordt afgebeeld naar plaats, tijd en omstandigheden.

De verklaring "op eer en geweten" van familieleden en burens heeft een gesolliciteerd karakter, hetgeen eens te meer blijkt daar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt als volgt: "Vooreerst wenst verzoeker op te

merken dat hij als gevolg van de bestreden beslissing contact heeft opgenomen met vrienden en familie en Ghazni om zodoende bijkomende bewijselementen over te maken" (de Raad onderlijnt). Aangaande de bijgevoegde taskara's, waarvan verzoeker in zijn aanvullende nota beweert dat hieruit blijkt dat deze personen uit Ghazni afkomstig zijn, dient herhaald dat kan worden aangenomen dat verzoeker, zijn echtgenote en zijn broer A. oorspronkelijk afkomstig zijn uit Ghazni, zodat het aannemelijk is dat zij er familie en kennissen hebben, temeer daar verzoeker in zijn verzoekschrift aanhaalt afkomstig te zijn van "een zeer gekende clan in Ghazni", maar dat dit op zich evenmin aantoonbaar is dat verzoeker, zijn echtgenote en zijn broer A. zelf in Ghazni verbleven tot aan hun vertrek naar België in september 2015.

Uit de kopie van de enveloppe ten slotte kan geenszins worden afgeleid dat deze afkomstig is uit Ghazni. De poststempel is immers onleesbaar. Het vakje "office of origin" vermeldt de letters AFKBLs, wat mogelijks wijst op een postkantoor Kabul.

Bovendien dient er nogmaals op gewezen dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Voorts blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Afghaanse documenten gemakkelijk (tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relatieveert. Dit klemmt des te meer daar verzoeker enkel kopieën voorlegt die door middel van allerlei knip- en plakwerk gemakkelijk te manipuleren zijn.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Naast het feit dat de ongeloofwaardigheid van het recent verblijf van verzoeker, zijn echtgenote en zijn broer A. in de stad Ghazni tot aan hun vertrek naar België in september 2015 (zie supra) reeds de geloofwaardigheid van de ingeroepen vrees voor vervolging wegens de ontvoering van verzoekers broers Y. en M.K. door de taliban op de helling zet, dient vastgesteld dat deze vrees eens te meer ongeloofwaardig is omwille van de hierna volgende redenen.

Verzoeker stelt dat zijn broers Y. en M.K. op hun reisweg van Kabul naar Ghazni in de provincie Maidan Wardak werden ontvoerd door de taliban. Wanneer de protection officer tijdens verzoekers gehoor vraagt of hij ooit een bedreiging heeft ontvangen van de taliban, antwoordt verzoeker ontkennend en stelt hij: "Er was geen bedreiging, geen brief of zo" (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 11). Wanneer de protection officer hierna vraagt of verzoekers broer A. ooit werd bedreigd door de taliban, antwoordt verzoeker als volgt: "Ik heb niet gekregen, hij ook niet. Maar het is niet zo dat het werkt. Als er een broer werkt, dan zijn de andere broers ook in gevaar. Dit is ook een bedreiging, als ze weten dat iemand voor de Amerikanen werkt, of als iemand naar het buitenland gaat, kan dat ook gevolgen hebben. Het is een bedreiging op zichzelf." (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 12). Deze verklaring valt evenwel niet te rijmen met zijn latere verklaring waar hij op de vraag van de protection officer of er sinds zijn vertrek uit Afghanistan nog problemen zijn geweest met de taliban voor zijn ouders, broer of zus als volgt antwoordt: "Mijn zus heeft een man. Mijn vader is oud gaat niet buiten, moeder is huisvrouw en gaat ook niet buiten. Mijn broer die naar school ging is nog klein, hij is ook klein van gestalte. Niemand van mijn familie die daar nog is, loopt gevaar. Mijn broer, door het gevaar, gaat niet meer naar school. Er is een bakkerij, hij gaat daar dingen kopen. Er is ook Bakhtar Bank vlakbij." (de Raad onderlijnt) (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 12). Het feit dat verzoeker verklaart dat noch hij, noch zijn broer in België of zijn jongere broer in Afghanistan, noch zijn ouders of zijn zus vanwege de taliban nog bedreigingen hebben ontvangen, toont op zich reeds aan dat geen geloof kan worden gehecht aan de aangevoerde vrees om naar aanleiding van de beweerde ontvoering van zijn broers Y. en M.K. zelf door de taliban te worden bedreigd.

Het voorgaande klemmt des te meer daar verzoekers broer A. tijdens zijn gehoor op het CGVS verklaarde dat hij over de omstandigheden van de ontvoering van zijn broers Y. en M.K. niet méér informatie heeft (gehoorverslag CGVS broer, p. 9). Indien ook verzoekers broer A. omwille van de ontvoering van zijn broers Y. en M.K. in België internationale bescherming meent te moeten vragen, kan, ook desondanks zijn jongere leeftijd, redelijkerwijze van hem worden verwacht dat hij zich terdege tracht te informeren met betrekking tot deze ontvoering, quod non. Hetzelfde kan worden opgemerkt voor verzoekers echtgenote, wiens kennis over deze ontvoering eveneens te wensen overlaat (gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 6-9).

Voorts dient erop gewezen dat, hoewel verzoeker verklaarde dat na het nieuws over de ontvoering van zijn broers Y. en M.K. naar de provincie Maidan Wardak werd gegaan op zoek naar informatie, geen enkel stuk wordt voorgelegd dat deze ontvoering zou kunnen staven.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker, zijn echtgenote en zijn broer A. er niet in slagen aannemelijk te maken dat zij naar aanleiding van de ontvoering door de taliban van Y. en M.K. zelf een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dienen te koesteren.”

Voormelde motivering geldt derhalve ook voor verzoeker.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit het EASO “Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation” van november 2016 (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het EASO “Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation” van november 2016 (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie het EASO “Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation” van november 2016 (zie map 'Landeninformatie' in administratief dossier)) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe

aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat het EASO "Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation" van november 2016 (zie map 'Landeninformatie' in administratief dossier) kan worden afgeleid dat de acties van IS in Afghanistan tot nu toe in hoofdzaak zijn gericht tegen de taliban. In de provincie Nangarhar is een algemene opstand gaande tegen de taliban. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de Taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. Hoger kwam evenwel vast te staan dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of verzoeker over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met zijn persoonlijke omstandigheden kan van verzoeker redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit zijn verklaringen blijkt immers dat hij een gezonde jongeman is, die Dari spreekt. Uit het hogerstaande is gebleken dat er een sterk vermoeden bestaat verzoeker recent voor zijn vertrek naar België in september 2015 in Kabul heeft verbleven. Er mag dan ook worden aangenomen dat hij, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in staat is om buiten zijn regio van herkomst in zijn levensonderhoud te voorzien.

Verder laat verzoeker na in concreto aan te tonen dat hij ingeval van terugkeer naar Kabul zou worden geconfronteerd met socio-economische omstandigheden die dermate precair zijn dat zij een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM of een reëel risico op ernstige schade zouden vormen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. Op 5 oktober 2017 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.4. Op 20 november 2017 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. In beroep vernietigde de Raad deze beslissing en motiveerde dit als volgt (RvV 16 mei 2018, nr. 203 844):

“Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij zich voor haar huidige tweede asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die door haar broer J.M. worden aangevoerd in het kader van diens tweede asielaanvraag.

Deze vaststelling wordt ter terechtzitting niet betwist.

Inzake haar broer wordt bij arrest nr. 203 843 van 16 mei 2018 als volgt gemotiveerd:

“1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 187 897 van 1 juni 2017 omdat het niet geloofwaardig is dat hij tot recent in Ghazni verbleef, dat er geen enkel geloof kon worden gehecht aan de door hem en zijn familieleden aangevoerde vrees voor de Taliban, en dat meerdere zaken er op leken te wijzen dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan in werkelijkheid in de hoofdstad Kabul woonde.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag heeft uiteengezet. Hij verwijst naar zijn eerdere verklaringen en herhaalt dat hij van Ghazni afkomstig is. Hij verklaart opnieuw dat hij Afghanistan diende te verlaten omdat hij voor de buitenlanders werkte en omdat zijn broers Y. en M. K. door de Taliban gedood werden. Hij verklaart dat hij niet naar Ghazni kan terugkeren omdat hij daar door de Taliban dreigt te worden gedood. Hij kan zich ook niet vestigen in Kabul waar hij de familie van A. en M. vreest. Deze zouden in 2012 zijn neef J. K. hebben vermoord. Zijn ooms M. D. en N. zouden vervolgens A. hebben gedood en zijn gevlucht. Hij stelt dat de families van A. en M. erg gevaarlijk zijn.

Ter ondersteuning van zijn huidige asielaanvraag legt verzoeker volgende documenten neer: een attest dat aantoonde dat zijn vrouw tijdens haar zwangerschap op controle ging (op 2 april 2013), de resultaten van drie bloedonderzoeken bij zijn dochter M. (op 23 oktober 2014, op 18 februari 2015, op 31 juli 2015), de vaccinatiekaart van zijn zoon S., een verklaring van een journalist die zijn herkomst en problemen bevestigt, documenten in verband met de moord op zijn neef J. K. (gedood in april 2012), de enveloppe waarmee de documenten verstuurd werden en internetartikels in verband met de algemene situatie in Ghazni.

3. (Oud) Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect

refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoeker zijn eerste asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. 187 897 van 1 juni 2017 werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend).

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van en volharden in zijn verklaringen, en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze vaststellingen niet weerlegt, noch ontkracht.

De Raad benadrukt dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen (RvS 14 juli 2011, nr. 7.257 (c)), wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Verder blijkt uit de bestreden beslissing met betrekking tot de medische documenten dat: "Bovendien brengt u deze wel erg laatstijdig aan en ziet het CGVS niet in waarom u deze documenten, die allemaal van voor uw vertrek uit Afghanistan zouden dateren, niet tijdens de eerste asielprocedure kon hebben voorgelegd. Het heeft er dan ook alle schijn van dat een en ander eerder recent en op bestelling werd aangemaakt." en met betrekking tot de documenten omtrent de moord op zijn neef: "Wat betreft de slecht leesbare documenten die verband zouden houden met deze vete, kan ook hier worden opgemerkt dat niet kan worden ingezien waarom u deze oude documenten pas nu voor het eerst neerlegt." De Raad merkt bovendien op dat de voorgelegde medische documenten verzoeker zijn (recente) herkomst uit Ghazni niet aantonen, aangezien uit deze documenten enkel blijkt dat bepaalde medische handelingen (zijn vrouw zou tijdens haar zwangerschap op controle zijn gegaan bij een arts in Ghazni, zijn dochter drie bloedonderzoeken zou hebben ondergaan in Ghazni, en dat zijn zoon verschillende vaccinaties zou hebben gekregen in Ghazni) op verschillende data zouden zijn gesteld/uitgevoerd met betrekking tot verzoeker zijn familie, niets meer niets minder. Om die redenen en gezien ook de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Afghanistan corruptie welig tiert en allerhande documenten, zowel uitgaande van de overheid als stukken die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat, (frauduleus) kunnen en worden nagemaakt waardoor de bewijswaarde en betrouwbaarheid van Afgaanse

documenten bijzonder relatief is, kan aan de door verzoeker (en zijn broer) in het kader van de huidige tweede asielaanvraag neergelegde documenten geen bewijswaarde worden gehecht.

Het feit dat verzoeker informatie van Unicef omtrent hun activiteiten in de strijd tegen polio in de provincie Ghanzi, heeft gevoegd aan zijn verzoekschrift, doet geen afbreuk aan het voorgaande.

De brief van de journalist kan de vastgestelde ongeloofwaardigheid niet herstellen. Een dergelijke brief volstaat op zich niet als bewijs van het asielrelaas, te meer daar de brief ten behoeve van verzoeker werd opgesteld en aldus een duidelijk gedongen karakter vertoont zodat hieraan bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. Evenmin doet de informatie omtrent deze journalist, gevoegd aan zijn verzoekschrift, afbreuk aan voorgaande vaststelling.

Een loutere verwijzing naar algemene informatie, zoals een rapport, volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, door louter op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie, geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Betreffende verzoekers verwijzing naar rechtspraak van de Raad dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

5. Verder stelt de bestreden beslissing dat verzoeker over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Kabul.

Zo blijkt uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie dat er actueel voor burgers in Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die vermogen aan te tonen dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Wat betreft de redelijkheid van het intern vestigingsalternatief, kan, rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden, van hem redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich in Kabul vestigt. In het arrest van de Raad nr. 187 897 van 1 juni 2017 werd ten aanzien van verzoeker reeds geoordeeld dat hij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief in Kabul beschikt.

Verzoeker brengt in het kader van zijn huidige asielaanvraag geen concrete gegevens aan die een ander licht kunnen werpen op de in het kader van zijn eerste asielaanvraag gedane inschatting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreffende de redelijkheid van het intern vluchtalternatief in zijn geval.

Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

6. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking

overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 28 maart 2018, voert verzoekende partij aan dat er in haar hoofde geen sprake kan zijn van een intern vestigingsalternatief gelet op de medische omstandigheden in Kabul en de ernstige ziekte waaraan haar in België geboren kind lijdt. Verzoekende partij licht toe dat zij een aanvullende nota heeft ingediend met betrekking tot de veiligheidssituatie in Kabul waaruit blijkt dat de situatie steeds moeilijker wordt en vorige week zelfs nog twee grote aanslagen plaatsvonden, één in een kantoor waar identiteitskaarten worden uitgegeven en één tijdens het spitsuur zodat er veel burgerslachtoffers vielen, respectievelijk 57 en 29, en eigenlijk geen sprake meer is van gericht geweld maar meer en meer van willekeurig geweld. Verzoekende partij verwijst naar een uitspraak van de Franse “Cour du droit d’asil” die onlangs de situatie in Kabul heeft bestempeld als willekeurig geweld in de zin van artikel 15c) van de richtlijn. Volgens verzoekende partij heeft het Franse Hof zich hiervoor gebaseerd op dezelfde informatie als het CGVS met name het EASO-rapport en rapporten van UNAMA en UNHCR. Verzoekende partij stelt voorts dat haar dossier opnieuw dient onderzocht te worden rekening houdende met haar zieke kind en de zeer moeilijke toegang tot de ziektezorg in Kabul zoals beschreven door Amnesty International. Tot slot wijst zij er op dat zij en haar familie al lang in België zijn.

4.2. Verzoekende partij verwijst naar een nieuw element in deze zaak, meer bepaald het feit dat haar minderjarige zoon M.A.J., geboren in België op 18 april 2017, op dit moment medische onderzoeken ondergaat omdat er bij hem een macrocéphalie werd vastgesteld en een bepaalde ontwikkelingsachterstand. Deze aandoening kan wijzen op een zeer ernstige pathologie (handicap, chromosomale afwijking, hetgeen momenteel verder onderzocht wordt. Ter staving hiervan voegt verzoekende partij bij haar vraag tot horen een attest van 26 maart 2018.

De Raad wijzigt zijn standpunt van de beschikking om die reden aangezien het dossier van verzoekende partij opnieuw dient onderzocht te worden, rekening houdende met de ziekte van haar kind.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.”

Derhalve dient de beslissing genomen in hoofde van verzoekende partij eveneens te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.”

1.5. Op 14 augustus 2018 besliste de commissaris-generaal dat het volgende verzoek om internationale bescherming ontvankelijk was. Op 10 december 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 10 december 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 05/10/2017
Overdracht CGVS: 10/11/2017

In het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming werd u op 24 september 2018 van 16.15 uur tot 17.25 uur gehoord door het CGVS. U werd bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is. Uw advocaat Mter Gaspart (Ioco Van Walle) was aanwezig tijdens de volledige duur van het persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Plan 1 (Ghazni stad, provincie Ghazni). U bent een Tadzjiek van etnische origine. U bent naar België gekomen met uw broer J. M. (CGVS (...)), diens vrouw J. M. (CGVS (...)) en hun twee kinderen (geboren in 2013 en 2014). U verklaarde bij aankomst in België dat u minderjarig was, dat u student was en in de tiende graad zat toen u Afghanistan diende te verlaten.

Uw oudere broer M. zou actief zijn geweest in de autogarage van uw vader. Ongeveer zeven jaar geleden kreeg M. de kans om aan de slag te gaan bij Atayol, een Turks bedrijf dat wegen aanlegt in Afghanistan en dat kantoor houdt in Kabul. Voor zijn werk ging uw broer naar verschillende basissen van leger en politie in verschillende provincies in het land. Hij werkte er aan defecte voertuigen, zoals bulldozers. Uw oudste broer Y. werkte als mechaniker bij een bedrijf dat auto's verhuurde aan de Amerikanen in Afghanistan. Uw derde broer Mu. K. was dan weer tewerkgesteld bij een bedrijf dat de tankwagens op de verschillende luchthavens van Afghanistan onderhoudt. Op 17 september 2015 zijn Y. en Mu. K. naar Kabul vertrokken waar zij een en ander moesten regelen. Het voertuig waarin zij zaten, werd in Haft Asiab (in de provincie Wardak) gestopt door de Taliban. Zij hebben uw broers ontvoerd. De chauffeur van het voertuig verwittigde uw familie. Uw vader en een oom zijn daarop naar hen op zoek gegaan en hebben het incident aan de provinciale autoriteiten gerapporteerd. Omdat uw vader meende dat u en M. ook gevaar liepen, vroeg hij jullie te vertrekken. Uw broer was op dat moment in Kandahar aan het werk. U bent met uw schoonzus en met de kinderen naar Kandahar gegaan om er uw broer te vervoegen. Samen reisden jullie verder naar Nimroz, waarna jullie Afghanistan verlieten. Via Iran, Turkije, Macedonië, Servië, Kroatië, Slowakije, Oostenrijk en Duitsland zijn jullie naar België gekomen. Op 9 november 2015 gingen jullie zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en dienden jullie een eerste verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van jullie asielaanvraag legden jullie volgende documenten neer: de taskara's (Afghaanse identiteitsbewijzen) van uzelf en van M., een certificaat in verband met zijn tewerkstelling bij Atayol, een badge van dit bedrijf, een certificaat dat bevestigt dat Yama voor buitenlanders werkte, een certificaat dat aantoonde dat Mu. K. voor "Dawi Oil" werkzaam was, de enveloppe waarin deze documenten verstuurd werden en drie medische attesten in verband met de zwangerschap van uw schoonzus. Op 14 oktober 2016 brachten jullie nog de originelen van de certificaten van Y. en Mu. K. en een bijkomend attest van Atayol naar het Commissariaat-generaal.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 28 november 2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en kwam daarbij tot de vaststelling dat u en uw familieleden het niet aannemelijk maakten tot voor jullie vertrek uit Afghanistan in Ghazni te hebben gewoond.

U diende beroep in tegen deze beslissing en met een aangetekend schrijven van 28 maart 2017 bracht u samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: een USB-stick met video's en een foto, twee schoolattesten, een verklaring op eer en geweten van verschillende familieleden en burens en een kopie van hun taskara's, verschillende taskara's van familieleden en vrienden, een reeks foto's, een kopie van de taskara van de eigenaar van een bank en de enveloppe waarmee deze stukken werden opgestuurd. Met het arrest van 1 juni 2017 kwam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) eveneens tot de conclusie dat het niet geloofwaardig is dat jullie tot recent in Ghazni verbleven. De RvV merkte tevens op dat er geen enkel geloof kon worden gehecht aan de door u en uw familieleden aangevoerde vrees voor de Taliban. U diende geen cassatieberoep in.

Zonder naar jullie land van herkomst te zijn teruggekeerd, dienden u, uw broer en uw schoonzus op 5 oktober 2017 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U verwees naar uw eerdere verklaringen en herhaalde dat jullie van Ghazni afkomstig zijn. U verklaarde opnieuw dat jullie Afghanistan dienden te verlaten omdat uw broer voor de buitenlanders werkte en omdat uw broers Y. en Mu. K. door de Taliban gedood werden. U verklaarde dat u niet naar Ghazni kan terugkeren omdat u daar door de Taliban dreigt te worden gedood.

Ter staving van uw tweede verzoek legde u enkele bijkomende documenten neer: een attest van een school waarin gesteld wordt dat u van 1384 tot 1394 (komt overeen met periode 2005-2015) studeerde aan een school in Ghazni, een document in verband met uw studie Frans in België en een brief van uw advocaat. Uw advocaat verwees ook naar de nieuwe documenten die door uw broer M. werden neergelegd, meer bepaald een attest dat aantoonde dat uw schoonzus tijdens haar zwangerschap op controle ging (op 2 april 2013), de resultaten van drie bloedonderzoeken bij uw nicht M. (op 23 oktober 2014, op 18 februari 2015, op 31 juli 2015), de vaccinatiekaart van uw neef S., een verklaring van een journalist die de problemen van uw broer bevestigt, documenten in verband met de moord op uw neef J. K. (gedood in april 2012), de enveloppe waarmee deze documenten verstuurd werden en internetartikels in verband met de algemene situatie in Ghazni.

Het CGVS verklaarde uw tweede verzoek op 20 november 2017 niet-ontvankelijk. Het CGVS was daarbij de mening toegedaan dat er geen nieuwe elementen werden aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat u in aanmerking zou komen voor internationale bescherming, nu (i) uw broer verklaringen aflegde die betrekking hadden op gebeurtenissen die in het kader van uw vorige aanvraag al werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid, (ii) de neergelegde documenten de eerdere appreciatie van de asielinstanties niet konden ombuigen en (iii) er geen geloof kon worden gehecht aan de verklaring van uw broer als zou hij zich niet in Kabul kunnen vestigen omwille van een vete of vendetta die uw familie daar zou kennen aangezien hij hiervan nooit eerder melding maakte hoewel hij daar meermaals de gelegenheid toe kreeg.

U diende beroep in tegen de beslissing van het CGVS. Met het arrest 203844 van 16 mei 2018 heeft de RvV de beslissing van het CGVS vernietigd. De RvV kwam daarbij tot de vaststelling dat u zich voor uw tweede verzoek baseerde op dezelfde motieven als degene die door uw broer werden aangevoerd in het kader van diens tweede verzoek. Uw broer M. voerde ter terechtzitting aan dat er in zijn hoofde geen sprake kan zijn van een intern vestigingsalternatief gelet op de medische omstandigheden in Kabul en de ernstige ziekte waaraan zijn in België geboren kind (macrocefalie) lijdt. Dienaangaande werd ook een medisch attest neergelegd. De Raad oordeelde daarop dat de dossiers van uw broer, uw schoonzus en uzelf opnieuw dienden te worden onderzocht, rekening houdende met de ziekte van het kind.

Op 24 september 2018 werden jullie nogmaals gehoord door het CGVS. U herhaalt dat u van Ghazni afkomstig bent en verwijst daarbij naar enkele attesten van een school in Ghazni en naar videofragmenten waarop u in Ghazni zou te zien zijn. U herhaalt ook dat de asielmotieven die jullie eerder aanhaalden actueel blijven en dat jullie de Taliban dienen te vrezen. Verder verwijst u naar de vete die uw familie zou kennen en die zou zijn ontstaan na de moord op uw neef J. K. d.d. 8 hamal 1391 (28 maart 2012). Omdat uw vader later niet wou bemiddelen met de familie van de daders van deze moord maar integendeel hun arrestatie eiste, werden jullie bedreigd. U legt enkele documenten neer waarin deze vete nader wordt omschreven. Voorts heeft u het over uw neefje dat in België geboren is en dat ernstig ziek is. U verklaart dat hij in Kabul niet naar behoren kan worden behandeld. Tot slot stelt u dat de algemene veiligheidssituatie in Kabul niet goed is, en dat u zich ook om die reden niet in Kabul kan vestigen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Wat betreft jullie beweerde herkomst uit Ghazni, dient vooreerst te worden opgemerkt dat de RvV al naar aanleiding van uw eerste verzoek tot volgende conclusie kwam: Betreffende de voorgehouden afkomst van verzoeker, zijn echtgenote en zijn broer A. uit Ghazni dient vastgesteld dat kan worden aangenomen dat zij oorspronkelijk uit deze stad afkomstig zijn, doch dat zij niet aannemelijk maken dat zij er verbleven tot aan hun vertrek naar België in september 2015 (zie arrest van 1 juni 2017). Dat u

vasthoudt aan uw eerdere verklaringen en volhoudt altijd in Ghazni te hebben gewoond, doet niets af van het eerder vastgestelde ongeloofwaardige karakter van uw recente verblijf aldaar. U verwijst nog naar videofragmenten waarop u in Ghazni te zien bent. Er kan evenwel worden opgemerkt dat uw aanwezigheid in Ghazni (in uw kindertijd, alsook tijdens een huwelijk en religieuze ceremonie, CGVS, p.3) nog niet betekent dat u er altijd heeft gewoond. Ook de schooldocumenten kunnen uw geloofwaardigheid niet herstellen. Immers dient te worden gewezen op objectieve informatie, met name de "COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van Cedoca van 21 november 2017, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht.

Wat voorts betreft de asielmotieven die u ook al tijdens uw eerste verzoek heeft ingeroepen, met name jullie zogezegde vrees voor vervolging door de Taliban omwille van het werk van uw broers voor de buitenlanders, moet worden beklemtoond dat de RvV hierover in het arrest van 18 mei 2018 het volgende zei: Aangezien reeds in het kader van verzoeker zijn eerste asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. 187 897 van 1 juni 2017 werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend).

Wat betreft de overige documenten die uw broer neerlegde en die zouden moeten aantonen dat jullie van Ghazni afkomstig zijn en problemen kenden met de Taliban (medische attesten van zijn vrouw en kinderen die in Ghazni zouden zijn afgeleverd, een brief van een journalist, een rapport over de strijd tegen polio in Ghazni), kwam de Raad tot de conclusie dat deze ofwel niet bewijskrachtig waren, ofwel laattijdig werden aangebracht, ofwel louter algemene informatie betroffen.

Voorts stelt het CGVS vast dat u zich naar aanleiding van uw huidig verzoek lijkt te baseren op een nieuw asielmotief, met name een vete die uw familie in Kabul zou kennen en die een hervestigingsalternatief in de hoofdstad onmogelijk zou maken. Het is bijzonder merkwaardig te moeten vaststellen dat jullie tijdens de eerste asielprocedure geen enkele melding maakten van het bestaan van dergelijke vete. Dat uw neef J. K. zou zijn vermoord door Ajmal en Malang, dat uw ooms deze Ajmal op hun beurt om het leven zouden hebben gebracht, dat uw ooms daarna op de vlucht zouden zijn geslagen en dat u en uw familieleden heden de wraak van de families van Ajmal en Malang dienen te vrezen, kwam op geen enkel moment ter sprake. Zelfs toen u op 7 november 2017 uw tweede verzoek om internationale bescherming kwam toelichten bij de DVZ, had u het, in tegenstelling tot uw broer M. (verklaring meervoudige aanvraag van uw broer M., 7 november 2017), op geen enkel moment over dergelijk conflict. Dat u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS plots komt beweren dat u in Kabul door deze mensen dreigt te worden gedood (CGVS, p.6), komt dan ook zeer ongeloofwaardig over. U argumenteert nog dat het CGVS eerder nooit vroeg naar problemen die u in Kabul zou vrezen, wat pertinent onwaar is, gezien het CGVS u op 3 oktober 2016 uitdrukkelijk die vraag stelde (CGVS, 3 oktober 2016, p.22) en er daarnaast ook zowel door de DVZ als door het CGVS meermaals werd gevraagd naar uw vrees bij terugkeer naar "uw land van herkomst". Verder stelt het CGVS vast dat u uw vrees voor Malang en anderen geenszins concreet maakt. Gevraagd welke problemen uw familie de afgelopen jaren met deze mensen kende, antwoordt u niet meer dan dat ze jullie zouden zoeken (CGVS, p.6). Ook wanneer het CGVS u de vraag stelt of u ooit door deze personen zou zijn bedreigd, geeft u een vaag en nietszeggend antwoord. U stelt dat bedreigingen daar elk moment zijn en dat zij u zullen doden als ze u zien (CGVS, p.6). Dit blijft allemaal zeer onduidelijk en bevestigt het ongeloofwaardige karakter van uw beweerde vrees voor Malang en de zijnen. De documenten die u heeft neergelegd en die betrekking hebben op dit conflict, leiden niet tot een andersluidende appreciatie. De RvV nam de argumentatie van het CGVS hieromtrent over in haar arrest, waarbij onder meer werd gewezen op het feit dat u wel zeer laattijdig met deze stukken op de proppen kwam.

U heeft verder verklaard dat uw neefje M. A., dat in België geboren is, met ernstige medische problemen te kampen heeft (zie ook medische attesten en rapport Asylas, Afghanistan: chronic illness treatment, die door uw broer, de vader van het kind werden neergelegd) en niet in Kabul kan worden verzorgd. Het CGVS erkent deze medische problematiek maar ziet niet in hoe deze uw hervestiging in Kabul in de weg zou staan.

Uit bovenstaand geheel van vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat niet kan worden aangenomen dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Evenmin maakt u het aannemelijk

dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van ‘open combat’ of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er

geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in de stad Kabul niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchteralternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt.

De RvV kwam al in het arrest van 1 juni 2017 tot de bevinding dat u zich in de hoofdstad Kabul kan vestigen, waar u over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Immers, zo merkte de Raad op, uit zijn verklaringen blijkt dat hij een gezonde jongeman is, die Dari spreekt. Uit het hogerstaande is gebleken dat er een sterk vermoeden bestaat dat verzoeker recent voor zijn vertrek naar België in september 2015 in Kabul heeft verbleven. Er mag dan ook worden aangenomen dat hij, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in staat is om buiten zijn regio van herkomst in zijn levensonderhoud te voorzien. U brengt heden geen elementen aan die de eerdere appreciatie van de RvV zouden kunnen weerleggen.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u daar problemen te vrezen met Malang en zijn entourage. Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake deze vete, zodat dit niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kan worden beschouwd. Ook wat betreft de ernstige ziekte van uw neefje M. A., dient te worden opgemerkt dat u niet aantoonde hoe dit uw eigen terugkeer naar Kabul zou verhinderen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De vaststelling dat uw broer en schoonzus erkend worden als vluchteling vermag niet een andere appreciatie van uw nood aan bescherming te rechtvaardigen. Elke asielaanvraag wordt immers zelfstandig en op zijn eigen merites beoordeeld. In uw hoofde wordt evenwel geen nood aan bescherming aangetoond.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

"- Artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951

- Artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 §3, 57/6, par. 2, 57/7bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

- Artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

- Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur

- De algemene zorgvuldigheidsplicht

- Het redelijkheidsbeginsel

- Het beginsel van de gezinsunie".

Hij licht toe als volgt:

"4.2.1 Enige tak : wat betreft de weigering van de vluchtelingenstatus

5. Verzoeker kan de gegeven motivatie van de bestreden beslissing niet aanvaarden.

Verzoeker wijst erop dat de bestreden beslissing meerdere onvolledigheden bevat. Hij wenst kort in te gaan op de geloofwaardigheid van de vete die zijn gezin kent in Kabul (A).

De bestreden beslissing stelt verder dat "de vaststelling dat zijn broer, schoonzus en hun gezin erkend werden als vluchteling vermag geen andere appreciatie van zijn nood aan bescherming rechtvaardigen" aangezien iedere asielaanvraag zelfstandig en op zijn eigen merites beoordeeld wordt.

Verzoeker meent dat de impact niet onderzocht werd van de erkenning van de broer, schoonzus en hun kinderen op enerzijds de erkenning van verzoeker op basis van het principe van de gezinseenheid (B) en anderzijds op de redelijkheid van het intern vluchtalternatief te Kabul (C).

A. Wat betreft de bloedwraak in Kabul die hervestiging onmogelijk maakt

6. Het CGVS meent dat deze vete niet in aanmerking moet genomen worden aangezien verzoeker er niet eerder melding van maakte en zijn vrees ten opzichte van "Malang" niet concreet zou maken.

Het is eerst en vooral van belang te vermelden dat bevestigd wordt door UNHCR Guidelines dat bloedwraak effectief een courant probleem vormt in Afghanistan en de grond kan zijn voor een vrees voor vervolging/beletsel kan vormen betreffende hervestiging.

"Individuals Involved in Blood Feuds

In general, a blood feud involves the members of one family killing members of another family in retaliatory acts of vengeance which are carried out according to an ancient code of honour and behaviour. In the context of Afghanistan, while blood feuds are primarily a Pashtun tradition rooted in Pashtuns' customary law system, Pashtunwali, they are also reported to occur among other ethnic groups. Blood feuds can be triggered by murders, but also by other offences, such as the infliction of permanent, serious injury, the kidnapping or violation of married women, or unresolved disputes over land, access to water supplies or property. Blood feuds may give rise to long cycles of retaliatory violence and revenge. Under Pashtunwali, in principle revenge must be taken against the offender, but under certain circumstances the offender's brother or other patrilineal kin may become the target for revenge. In general, while revenge is not reported

to be exacted against women and children, the practice of baad, a tribal form of dispute-settling in which the offending family offers a girl for marriage into the wronged family, is reportedly used to settle a blood feud especially in the rural areas. When the victim's family is not in a position to exact revenge, a blood feud may reportedly lie dormant until such time as the victim's family believes it is capable of taking revenge. Revenge can thus be taken years or even generations after the original offence. Sentencing of the offender in the formal judicial system does not necessarily preclude violent retaliation by the victim's family: unless a settlement has been reached through a traditional dispute settlement mechanism to end the blood feud, the victim's family will reportedly still be expected to exact revenge against the offender after he has served his sentence. In light of the foregoing, UNHCR considers that persons involved in a blood feud may, depending on the circumstances of the individual case, be in need of international refugee protection on the basis of a well-founded fear of persecution at the hands of non-State actors for reasons of membership of a particular social group or other relevant Convention grounds, combined with a general inability of the State to provide protection from such persecution. Claims by persons involved in blood feuds may, however, give rise to the need to examine possible exclusion from refugee status. Depending on the specific circumstances of the case, family members, partners or other dependants of individuals involved in blood feuds may also be in need of international protection on the basis of their association with individuals at risk.

De verklaring van verzoeker dat hij niet eerder melding maakte van deze bloedwraak in het kader van zijn eerste asielaanvraag aangezien hij zich concentreerde op zijn vrees voor vervolging in Ghazni door de Taliban is geloofwaardig. Verzoeker focuste op zijn primaire vrees voor vervolging en werd niet duidelijk geconformeerd met een mogelijk hervestiging in Kabul.

Bovenvermelde paragraaf bevestigt dat de bloedwraak zeer lang kan duren (generaties) en de mannelijke lijn van de familie treft, zodat dit niet ongeloofwaardig kan bevonden worden.

B. Wat betreft de toepassing van het beginsel van de gezinseenheid

7. Verzoeker verliet het land van herkomst samen met zijn oudere broer, J. M. (CGVS (...)), zijn schoonzus J. M. (...) en hun 2 minderjarige kinderen in september 2015. Verzoeker was bij aankomst in België 16 jaar oud (leeftijdtest stellende dat hij 19 jaar oud zou geweest zijn wordt betwist door verzoeker). Hij leeft sinds zijn aankomst in België samen met zijn broer en die zijn gezin op dezelfde kamer in het Fedasil-centrum. Verzoeker maakt integraal deel uit van het gezin van zijn broer. Bij beslissing van 10 december 2018 werd de broer van verzoeker en zijn gezin erkend als vluchteling, de aanvraag internationale bescherming van verzoeker werd geweigerd. Verzoeker is financieel volledig afhankelijk van zijn broer en maakt deel uit van zijn nucleair gezin.

Verzoeker meent dat er in casu onterecht geen onderzoek werd gedaan naar de toepassing van het beginsel van de gezinseenheid, gelet op artikel 23 van de Kwalificatierichtlijn en de aanbevelingen van UNHCR, waar gesteld wordt dat de nucleaire familie een afgeleide vluchtelingenstatus dient toegekend te worden indien er een situatie is van afhankelijkheid.

[Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad in dit verband.]

9. Gelet op het voorgaande meent verzoeker dat hij, rekening houdende met het feit dat hij financieel volledig ten laste is van zijn oudere broer, hij samen met zijn broer de reis aangevangen heeft naar België en steeds deel heeft uitgemaakt van het nucleaire gezin van zijn broer, een bepaalde afhankelijkheid heeft aangetoond die verantwoordt dat hem de afgeleide vluchtelingenstatus wordt toegekend.

C. Wat betreft het interne vluchtalternatief

10. Het CGVS meent dat verzoeker zich zou kunnen onttrekken aan de bedreiging voor zijn leven of persoon door zich in de stad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk vluchtalternatief zou beschikken in de zin van artikel 48/5, §3 Vw..

Er wordt erkend dat verzoeker oorspronkelijk afkomstig is uit Ghazni, waarbij het CGVS stelt dat er echter een vermoeden is dat verzoeker eerder in Kabul zou verbleven hebben.

Het CGVS erkent dat verzoeker geen familie heeft in Kabul maar verwijst naar de UNHCR Guidelines die zouden stellen dat voor alleenstaande mannen in bepaalde omstandigheden een hervestiging mogelijk is zonder steun van de familie of de gemeenschap. De EASO Guidance Nota zou een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen redelijk achten.

"Redelijk houdend met de persoonlijke omstandigheden" zou van verzoeker kunnen verwacht worden dat hij zich in Kabul vestigt, gezien verzoeker een jongeman is die Dari spreekt en waarvan een vermoeden is dat hij reeds eerder in Kabul heeft verbleven. De vaststelling dat zijn broer, schoonzus en hun gezin erkend werden als vluchteling zou geen andere appreciatie van zijn nood aan bescherming rechtvaardigen. De medische problematiek van het neefje van verzoeker zou zijn hervestiging niet beïnvloeden.

11. Een intern beschermingsalternatief is het resultaat van de toepassing van artikel 48/5 §3 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt:

"Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst: a) geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of b) toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van § 2; en

- hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land

- en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst overeenkomstig het eerste lid, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker. "

Deze wetsbepaling werd aangepast door de recente omzetting van de Kwalificatierichtlijn.

Verzoeker meent dat het CGVS in de bestreden beslissing de voorwaarden vooropgesteld in artikel 48/5 §3 b) van de Vreemdelingenwet geschonden heeft. Hiervoor is het aangewezen eerst de draagwijdte van het beginsel van 'intern beschermingsalternatief' verder te onderzoeken, en vervolgens verder in te gaan op de persoonlijke situatie van verzoeker.

12. Het beginsel 'intern beschermingsalternatief' is niet voorzien in het Vluchtelingverdrag. Het betreft een weigeringsgrond die zich heeft ontwikkeld in een aantal nationale jurisprudenties voordat het opgenomen werd in het EU-asielrecht

Het UNHCR heeft bepaalde richtlijnen gepubliceerd over het onderzoek en de toepassing van het intern beschermingsalternatief (verder afgekort als "IBA"), genaamd "Principes directeurs sur la protection internationale no. 4: "La possibilité de fuite ou de réinstallation interne" dans le cadre de l'application de l'Article 1A(2) de la Convention de 1951 et/ou du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés"

Volgens het UNHCR is er een kwalitatief alternatief vereist om te kunnen spreken van een IBA. Er dient opeenvolgend onderzocht te worden of het IBA toegankelijk is, of de vervolging er vermeden kan worden, en of er redelijk kan verwacht worden van de persoon zich er te vestigen.

13. Het onderzoek naar de "toegankelijkheid" moet zowel vanuit juridisch als vanuit praktisch oogpunt onderzocht worden. Eerst en vooral dient de vraag gesteld te worden of de reis naar de voorgestelde plaats veilig kan verlopen. Verder dient nagegaan te worden of er juridische obstakels zijn voor een hervestiging op deze nieuwe plaats:

"10. Une zone ne peut constituer une possibilité de fuite ou de réinstallation interne si l'accès à cette zone est entravé par des obstacles qui ne peuvent être raisonnablement surmontés. Ainsi, on ne peut exiger du requérant qu'il soit exposé à des dangers physiques pour atteindre cette zone, tels que des champs de mines, des combats entre factions rivales, des déplacements de lignes de front, du brigandage ou d'autres formes de harcèlement ou d'exploitation.

(...)

12. La zone envisagée doit également être juridiquement accessible : l'intéressé/ée doit avoir le droit juridiquement garanti de s'y rendre, d'y entrer et d'y rester. La précarité du statut juridique peut exercer des pressions telles sur les intéressés qu'elle peut les pousser à quitter cette zone pour s'installer dans des zones dangereuses ou dans la zone à l'origine de ses persécutions. Cette question mérite une attention particulière dans le cas des personnes apatrides ou non documentées. "

14. Vervolgens geeft UNHCR bepaalde indicaties voor de concrete invulling van het begrip "redelijkheid". Het gaat over een aantal aspecten m.b.t. de feitelijke leefbaarheid, waaronder :

- praktische beschikbaarheid van fundamentele rechten,
- behoorlijke socio-economische levensomstandigheden,
- voorzienbaarheid en duurzaamheid van het alternatief.

UNHCR bepaalt in bovenvermelde richtlijnen dat er een concrete afweging dient gemaakt te worden van de persoonlijke situatie van de verzoeker :

« La situation personnelle de l'intéressé/ée mérite toujours une attention particulière dans l'examen visant à établir si la réinstallation dans la zone envisagée était excessivement difficile et par voie de conséquence, déraisonnable pour la personne.

Dans cette évaluation, il importe de prendre en compte certains facteurs comme l'âge, le sexe, la santé, le handicap, la situation et les relations familiales, les fragilités sociales ou autres, des considérations d'ordre ethnique, culturel ou religieux, les liens et compatibilités politiques et sociales, les questions de langues, la formation scolaire, universitaire et professionnelle et les possibilités d'emploi ainsi que toute persécution antérieure et ses conséquences psychologiques. L'absence de liens ethniques ou culturels en particulier, peut conduire à l'isolement d'un individu et même à des discriminations exercées à son encontre au sein de communautés dans lesquelles des liens de cette nature constituent le trait dominant de la vie quotidienne. Certains facteurs qui, en eux-mêmes, n'excluent pas la réinstallation interne peuvent cependant, par effet cumulatif amener à cet état de fait. Selon les situations individuelles des

intéressés, les facteurs susceptibles d'assurer le bien-être matériel et psychologique de la personne, tels que la présence de membres de famille ou l'existence d'autres liens sociaux étroits dans la zone envisagée, peuvent primer sur d'autres facteurs. »

Ondanks de opname van het principe van redelijkheid in de Belgische wetgeving, blijft de draagwijdte ervan onduidelijk. De aanbevelingen van UNHCR zijn dan ook essentieel om de gestelde voorwaarden op een gepaste manier in te vullen - des te meer gezien artikel 8 van de Kwalificatierichtlijn expliciet naar de informatie (en dus ook de finaliteit daarvan) van UNHCR verwijst.

Hierbij is tevens van belang dat de nieuwe UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 expliciet het "internal flight, relocation or protection alternative" behandelen (p. 105 - 114) en een onderdeel wijden aan de situatie in Kabul (zie verder). Voor de volledigheid worden deze gevoegd als stuk 8.

15. Tenslotte dient er nog opgemerkt te worden dat artikel 48/5 §3 van de Vreemdelingenwet de toepassing van het IBA, als weigeringsgrond voor de toekenning van subsidiaire bescherming, aan restrictievere voorwaarden onderwerpt dan deze die het EHRM naar voor brengt in zijn onderzoek naar mogelijke schendingen van artikel 3 EVRM.

Het onderzoek van het EHRM beperkt zich tot de relevantievoorwaarde van het intern beschermingsalternatief en houdt geen rekening met de concrete moeilijkheden zolang zij geen schending inhouden van artikel 3 EVRM, terwijl die wel degelijk deel moeten uitmaken van het onderzoek naar de voorwaarden van toegankelijkheid en redelijkheid van het IBA. Een intern beschermingsalternatief moet namelijk meer bieden dan enkel een bescherming tegen potentiële artikel 3-schendingen.

De beschermingsstandaard dient dan ook conform te zijn aan de voorschriften van het UNHCR en de Kwalificatierichtlijn en mag zich niet beperken tot het louter aantonen dat er geen potentiële schending is van artikel 3 EVRM.

16. Verzoeker meent dat het aangewezen is, conform de doctrine zoals hierboven uiteengezet, noodzakelijk is om eerst de situatie in Kabul te onderzoeken en verder de specifieke situatie van verzoeker te analyseren.

a) Situatie in Kabul

17. Het CGVS stelt wat dit betreft dat "de situatie in Kabul redelijk rustig en onder controle is, de aanslagen zijn gericht tegen "high profile " doelwitten

Dit strookt niet met de bevindingen uiteengezet in de UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018. Daarin wordt geharmerd op het feit dat de veiligheidssituatie in Kabul in een negatieve trend zit, de hoogste aantallen burgerslachtoffers in Kabul vallen en de slachtoffers voornamelijk burgers zijn die deelnemen aan het dagelijks economisch en sociaal leven.

Specifieke aandacht moet besteed worden aan de beperkte absorptiemogelijkheden van Kabul, gelet op de enorme bevolkingstoename, hetgeen tot gevolg een groot gebrek aan huisvesting en extreme armoede heeft. UNHCR komt daarbij tot het besluit dat, gelet op de huidige veiligheids en humanitaire situatie, een vluchteralternatief in het algemeen niet beschikbaar is in Kabul:

"In addition to the general guidance provided in Sections III.C.1 and III.C.2 above, and against the background of the additional information provided in Section III.C.3, UNHCR offers the following specific guidance relating to the two limbs of an IFA/IRA assessment for Kabul. In line with the guidance provided in Sections III.C.1 and III.C.2, an assessment of the possibility of relocation to Kabul requires an assessment of both the relevance and the reasonableness of this proposed area of relocation. In addition, if an IFA/IRA to Kabul is considered in asylum procedures, all relevant general and personal circumstances regarding the relevance and reasonableness of Kabul as a proposed area of relocation for the particular applicant must be established to the extent possible and must duly be taken into account. The applicant must be given an adequate opportunity to respond to the purported relevance and reasonableness of Kabul as the proposed IFA/IRA. To assess the relevance of Kabul as a proposed IFA/IRA, and in particular the risk that the applicant would face a real risk of serious harm, including a serious risk to life, safety, liberty or health, or one of serious discrimination, decision-makers must pay due regard to the negative trends in relation to the security situation for civilians in Kabul. UNAMA reported 993 civilian casualties (321 killed and 672 injured) in Kabul province during the first six months of 2018. In 2017 UNAMA "continued to document the highest levels of civilian casualties in Kabul province, mainly from indiscriminate attacks in Kabul city. Of the 1,831 civilian casualties (479 deaths and 1,352 injured) documented in Kabul province, 88 per cent resulted from suicide and complex attacks carried out by Anti-Government Elements in Kabul city." As also noted in Section II.B.1. above, UNAMA reported that the number of civilian casualties in Kabul city caused by suicide and complex attacks in 2017 represented 70 per cent of all civilian casualties in Afghanistan in 2017 caused by such attacks. UNHCR notes that civilians who partake in day-to-day economic and social activities in Kabul are exposed to a risk of falling victim to the generalized violence that affects the city. Such activities include travelling to and from a place of work, travelling to hospitals and clinics, or travelling to school; livelihood activities that take place in the

city's streets, such as street vending; as well as going to markets, mosques and other places where people gather. In accordance with the guidance provided in Section III.C.2 above, to assess whether Kabul provides a reasonable IFA/IRA, it must be established that the applicant will have access in Kabul to: (i) shelter; (ii) essential services, such as potable water and sanitation, health care and education; (iii) livelihood opportunities, or proven and sustainable support to enable access to an adequate standard of living. Relevant information to be taken into account by decision-makers in this regard includes the grave concerns expressed by humanitarian and development actors about the limits of Kabul's absorption capacity. Since the fall of the former Taliban regime in 2001, Kabul City Region has seen the largest population increase in Afghanistan. Official population estimates indicate that by early 2016 Kabul City Region had 5 million residents, 60 per cent of which were in Kabul city. The city's population has seen further rapid growth in the wake of the large-scale returns to Afghanistan from Iran and Pakistan (see Section II.F). The International Growth Centre noted in January 2018, "Kabul has been undergoing rapid urbanisation for the last three decades. Population growth in the city is outpacing the city's capacity to provide necessary infrastructure, services and jobs to citizens, resulting in the emergence of widespread informal settlements that house an estimated 70% of the city's population." Against a background of general concerns about rising poverty levels in Afghanistan, the Asia Foundation's 2017 Survey of the Afghan People found that perceptions of a worsening financial situation was most common in the Central/Kabul region, at 43.9 per cent. In January 2017 it was reported that 55 per cent of households in Kabul informal settlements were severely food insecure.

OCHA's 2018 Humanitarian Needs Overview ranks Kabul among the 10 provinces (out of a total of 34 provinces) that are "the most conflict-affected". In addition, the Humanitarian Needs Overview notes that "needs are particularly pronounced in large urban centres, including Kabul and Jalalabad City, where both IDP and returnee populations have congregated in search of income and livelihoods opportunities as well as access to basic and essential services. Humanitarian needs in these two provinces [Kabul and Nangarhar] comprise 42 percent of all those relating to internal displacement and cross-border influxes." Conclusion on the Availability of an IFA/IRA in Kabul UNHCR considers that given the current security, human rights and humanitarian situation in Kabul, an IFA/IRA is generally not available in the city. "

b) De redelijkheid van het vluchtalternatief te Kaboel voor verzoeker

Bovenop het feit dat de UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 stellen dat er, in het algemeen gelet op de veiligheidssituatie, geen vluchtalternatief is in Kabul, meent verzoeker dat zijn specifieke situatie niet voldoende in aanmerking werd genomen.

Het CGVS is van mening dat het vluchtalternatief Kabul redelijk is aangezien hij jong is en Dari spreekt. Verzoeker merkt op dat hij tijdens zijn interview op geen enkel moment geconfronteerd werd met de hypothese van een terugkeer alleen, zonder zijn broer en diens gezin. Hij verklaarde desalniettemin in zijn interview niet naar Kabul te kunnen aangezien hij daar geen familie had (p. 5 gehoorverslag), geen plaats om te wonen (p. 6 gehoorverslag), en de situatie onveilig was (p. 6 gehoorverslag). Hij stelde verder ook dat hij "niet alleen kon leven".

Verzoeker toont aan met de stukken gevoegd aan huidig beroep (stukken 3-8) dat hij integraal deel uitmaakt van het nucleair gezin van zijn broer, waarmee hij 3 jaar geleden naar België reisde. Verzoeker heeft nooit zelfstandig geleefd. Hij slaapt al meer dan drie jaar op de kamer met het gezin van zijn broer en is volledig ten laste van zijn oudere broer.

Hij heeft geen netwerk, woonst of inkomen in Kabul. Hij is Tadjik, een etnische groep die niet georganiseerd is in stammen in Afghanistan³, zodat hij niet kan steunen op een bepaalde gemeenschap. Hij verliet Afghanistan in september 2015, of 3 jaar en 4 maanden geleden, op jonge leeftijd en heeft daar nooit een professionele activiteit uitgeoefend.

Wat dit betreft verwijst verzoeker ook naar de EASO Guidance Nota van juni 2018, waarin gesteld wordt dat « In general, IPA in Afghanistan may not be considered reasonable for the following profiles if they lack a support network in the respective IPA area: Applicants who were born and/or lived outside Afghanistan for a long period of time. Considerations, such as the background of the applicant, including their educational and professional experience and connections, as well as whether they were able to live on their own outside Afghanistan, could also be relevant. »

Verzoeker toont aan Afghanistan voor lange tijd verlaten te hebben, geen ondersteunend netwerk te hebben in Kabul, nooit zelfstandig geleefd te hebben (steeds ten laste van zijn broer, nu erkend vluchteling) en nooit een professionele activiteit uitgeoefend te hebben.

Gelet op de algemene omstandigheden in Kabul en de persoonlijke omstandigheden van verzoeker meent verzoeker dat er geen redelijk vluchtalternatief voor hem bestaat in Kabul, zodat aan verzoeker een internationale bescherming moet geboden worden."

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende documenten:

- “3. Attest van 27 december 2018 van de sociaal assistente van verzoeker, Mevrouw VILCHES FERNANDEZ, die attesteert dat verzoeker een kamer deelt met het gezin van zijn broer
4. Erkenntingsbeslissing van de broer van verzoeker en zijn gezin
5. Attest van sociaal assistente van het OCMW van La Bruyère dat verzoeker samen met zijn broer in het ILA verbleven heeft tussen 26 oktober 2016 en 20 juni 2017
6. Attest op eer en geweten van Mevrouw DUJARDIN, sociaal assistente Fedasil, die attesteert dat de relatie tussen verzoeker en het gezin van zijn broer en meer bepaald de kinderen zeer fusioneel is en hij integraal deel uitmaakt van dat gezin
7. Bewijs dat het gezin steeds samen op de kamer hebben verbleven in het opvangcentrum te Nieuwpoort
8. Attest op eer en geweten van Mevrouw VASSART, leraar alfabetisering, dat verzoeker een gezinsleven onderhoudt met zijn broer (wonen samen, delen eten en kosten)
9. UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018, p. 105-114.”

2.1.3. In de nota met opmerkingen betoogt de commissaris-generaal dat geen gegrond middel werd aangevoerd. Hij zet het volgende uiteen:

“2.1.1 Verweerder merkt voorafgaandelijk op dat artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag geen rechtstreekse werking heeft binnen de Belgische rechtsorde, zodat de schending ervan niet dienstig kan worden aangevoerd.

2.1.2 Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, heeft de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem of haar verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS, nr. 167.852 van 15 februari 2007; RvV, nr. 19.767 van 1 december 2008; RvV, nr. 895 van 20 juli 2007). Verzoeker voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht (RvS, nr. 167.852 van 15 februari 2007; RvV, nr. 40.499 van 19 maart 2010; RvV, nr. 75 106 van 14 februari 2012).

2.1.3 Verzoeker stelt vooreerst dat er in zijn hoofde een risico op bloedwraak bestaat waardoor een hervestiging in Kabul niet mogelijk is. Hij verwijst dienaangaande naar de UNHCR Guidelines die stellen dat bloedwraak effectief een courant probleem vormt in Afghanistan en een beletsel kan vormen betreffende hervestiging.

Verweerder antwoordt dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging (of risico op ernstige schade) op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees (risico) reëel is. Deze vrees (of risico) dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees (risico) concreet aannemelijk te maken. Verweerder verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State waarin wordt gesteld dat de Commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de verzoeker. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de verzoeker (RvS, nr. 134.545 van 3 september 2004). Verweerder merkt op dat de Commissaris-generaal heeft vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat er wat hem betreft sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève (of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming). Verweerder benadrukt dat de Commissaris-generaal over een bepaalde appreciatiemarge beschikt om te oordelen of de verzoeker in kwestie gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève (of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming). Verzoeker toont in zijn verzoekschrift weliswaar aan dat hij het niet eens is met de appreciatie door de Commissaris-generaal, maar hij toont geenszins aan dat de Commissaris-generaal zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door te oordelen dat verzoekers verzoek om internationale bescherming ongegrond is. Verzoeker brengt geen afdoende argumenten aan die hier alsnog een ander licht op werpen, doch beperkt zich tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de Commissaris-generaal. Als dusdanig wordt er echter geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. In casu heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoeker er niet in geslaagd is te overtuigen van zijn vrees voor vervolging. Deze conclusie is gebaseerd op de vaststellingen dat (i) verzoeker, noch zijn broer of schoonzus, geen

enkele melding maakten van deze vete bij hun eerste verzoek naar internationale bescherming terwijl er nadrukkelijk gevraagd werd of verzoeker een vrees had ten aanzien van Kabul stad, (ii) verzoeker dit ook bij zijn tweede verzoek om internationale bescherming volledig onvermeld liet, (iii) hij er niet in geslaagd is deze vrees op enige wijze te concretiseren en (iv) de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de argumenten van het commissariaat-generaal hieromtrent bevestigt in haar arrest nr. 203 844 van 16 mei 2018. Gelet op bovenstaande vaststellingen, meent verweerder dat de Commissaris-generaal terecht aan verzoeker de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigerde.

2.1.4 Verzoeker vraagt verder ook de toepassing van het beginsel van gezinseenheid, waarvan hij verweerder verwijt hier geen onderzoek naar te hebben gedaan. Hij stelt dat hij integraal deel uitmaakt van het nucleair gezin van zijn broer J. M. (...), die samen met verzoeker zijn schoonzus J. Ma. (...) en hun 3 minderjarige kinderen op 10 december 2018 werd erkend als vluchteling. Hij stelt bovendien financieel volledig afhankelijk te zijn van het gezin van zijn broer.

Waar verzoeker wijst op het beginsel van gezinseenheid en dienaangaande verwijst naar de aanbevelingen van het UNHCR, merkt verweerder op dat, daargelaten de vaststelling dat het UNHCR-handboek geen afdwingbare rechtsregels bevat, 4 voorwaarden vervuld dienen te zijn opdat verzoeker in het kader van een familieeenheid erkend zou kunnen worden als vluchteling (–in extenso– de subsidiaire beschermingsstatus kan toegekend krijgen), nl. (i) verzoeker moet behoren tot het kerngezin, (ii) verzoeker bezit dezelfde nationaliteit, (iii) geen weerlegging van het vermoeden van een gedeelde vrees en (iv) de referentiepersoon geniet nog steeds een beschermingsstatuut op het ogenblik van de beslissing voor verzoeker.

Verwerende partij stelt vast dat verzoeker geen vrees deelt met zijn broer J. M. en diens gezin. Deze laatsten werden immers de vluchtelingenstatus toegekend ten gevolge van het feit dat bij hun minderjarige zoon M.A.J., geboren in België op 18 april 2017, macrocéphalie en een bepaalde ontwikkelingsachterstand werd vastgesteld. Deze ernstige medische problemen staan een hervestiging in Kabul in de weg. Verzoeker zijn broer en diens gezin werden dan ook om humanitaire redenen een beschermingsstatuut verleend. Verweerder ziet echter niet in hoe de medische problematiek van verzoeker zijn neefje een hervestiging van verzoeker in Kabul zou verhinderen.

Bovendien is verzoeker een volwassen man die in de mogelijkheid verkeert een onafhankelijk leven uit te bouwen, hetgeen ook werd bevestigd door de Raad in haar arrest nr. 187.899 van 1 juni 2017 waarin wordt gesteld dat verzoeker een gezonde jongeman is die zich kan vestigen in Kabul stad. Het gegeven dat hij tot nog toe financieel afhankelijk is geweest van zijn broer J. M. doet aan bovenstaande vaststellingen geen afbreuk en heeft geenszins tot gevolg dat verzoeker tot het nucleair gezin van zijn broer behoort.

Voor zover verzoeker refereert aan artikel 23 van de richtlijn 2004/83/EG inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de commentaar van UNHCR daarbij, benadrukt verweerder dat deze bepaling stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, maar deze richtlijn geenszins bepaalt dat de familieleden van een erkend vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming heeft toegekend gekregen, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus enkel omdat zij familie zijn van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde. De gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor deze status, zullen overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke jurisdictionele status van het gezinslid onder meer een verblijftitel bekomen (artikel 24 van de richtlijn).

Verzoeker kan zich aldus niet steunen op de erkenning van zijn broer, schoonzus en diens kinderen teneinde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Het doel van de asielprocedure is immers niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of verzoeker bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

2.1.4 Verzoeker betwist de veiligheidsanalyse wat betreft Kabul stad en stelt uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een IVA in het algemeen niet beschikbaar is in Kabul. Wat de redelijkheid van het intern vestigingsalternatief in Kabul betreft stelt verzoeker geen netwerk, woonst of inkomen in Kabul te hebben en nooit een professionele activiteit in Afghanistan te hebben uitgeoefend. Verweerder merkt vooreerst op dat de "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 weliswaar nuttige aanbevelingen bevatten, maar niet juridisch bindend zijn.

Vervolgens wenst verweerder op te merken dat UNHCR in voornoemde richtlijnen nog steeds bevestigt dat dat er regionale verschillen bestaan in de veiligheidssituatie in Afghanistan (zie bv. pag. 22, 103-104). Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan, of aan elke Afghaan afkomstig uit Kabul-stad een complementaire vorm van bescherming te bieden (zie pag. 103-104). UNHCR benadrukt daarentegen nog steeds dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. UNHCR is verder nog steeds van mening dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie diverse objectieve elementen in ogenschouw dienen genomen te worden om het reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict te evalueren: i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Kabul stad. Het CGVS houdt echter ook met andere indicatoren rekening, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017; de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018 en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad

dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In de mate dat verzoeker er op wijst dat UNHCR van oordeel is dat een IVA in de stad Kabul over het algemeen niet beschikbaar is (pag. 114) en dat UNHCR haar oordeel hoofdzakelijk steunt op de vaststelling dat de veiligheidssituatie in Kabul stad verslechterd is, meent verweerder dat hieruit geenszins kan afgeleid worden dat UNHCR van mening is dat de situatie in de stad Kabul van die aard is dat burgers er louter door hun aanwezigheid het reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon, in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

UNHCR adviseert dat bij het beoordelen van de relevantie van Kabul stad als een mogelijk IVA dat er rekening moet gehouden worden met de negatieve trends op het vlak van de veiligheidssituatie voor burgers in Kabul stad. UNHCR merkt hierbij enerzijds op dat het UNAMA rapport van februari 2018 hierbij van bijzonder belang is, en merkt anderzijds op dat burgers die deelnemen aan dagdagelijkse economische en sociale activiteiten een risico lopen om blootgesteld te worden aan veralgemeend geweld.

Wat het UNAMA rapport betreft, wijst verweerder er op dat het CGVS reeds kennis heeft, alsook terdege rekening houdt met de bevindingen in dit rapport. Het rapport is immers één van de talrijke bronnen waarop de COI Focus over de veiligheidssituatie in de stad Kabul gestoeld is (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier).

Waar uit de door verzoeker aangehaalde informatie blijkt dat er in de provincie Kaboel, en voornamelijk de stad Kabul, het hoogste aantal burgerslachtoffers vallen, benadrukt verweerder dat in bovenstaande veiligheidsanalyse een geheel van factoren in rekening is genomen en dat uit de informatie aanwezig in het administratief dossier/ toegevoegd aan onderhavige verweernota niet blijkt dat het aantal burgerslachtoffers van willekeurig geweld in de stad Kabul dermate hoog is dat dit op zich een zwaarwegende grond zou vormen om aan te nemen dat burgers in Kaboel louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet lopen. Verzoeker brengt geen informatie bij die op het tegendeel wijst.

Verweerder benadrukt vervolgens dat cijfergegevens met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten in de stad Kabul niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen.. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in de stad Kabul het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten er echter, zowel overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie, het EHRM (EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97), als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Arrest Algemene Vergadering RvV nr. 195 228 van 20 november 2017) niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden. Ook UNHCR stelt uitdrukkelijk dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw dienen genomen te worden om de bedreiging van het leven, de fysieke integriteit of de vrijheid van burgers als gevolg van willekeurig geweld te evalueren (zie pag. 7 en p. 101 UNHCR Guidelines van 30 augustus 2018). Om de mate van willekeurig geweld te beoordelen, worden de volgende indicatoren in dat opzicht bijzonder relevant geacht: het aantal en de aard van de conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit (ook in vergelijking met andere delen van het land), de frequentie of persistentie van deze incidenten, de locaties waar deze conflict gerelateerde incidenten plaatsvinden, de aard van de gebruikte methoden of wapens ("improvised explosive devices" (IEDs), artillerie, luchtbombardementen, zware wapens), de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, het aantal doden en gewonden, het aantal burgerslachtoffers, het feit of burgers al dan niet rechtsreeks worden gevisieerd en de omstandigheden waarin zij het slachtoffer zijn geworden, het aantal slachtoffers onder de veiligheidsmachten, de mate waarin het geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten, de bewegingsvrijheid, de impact van het geweld op het leven van de burgers, de toegang tot basisdiensten en andere socio-economische indicatoren en het (on)vermogen van de overheid om de situatie in het land te beheersen en de burgers te beschermen, met inbegrip van minderheden. Bovendien dient het aantal gewelddadige incidenten en het aantal slachtoffers beoordeeld te worden " in verhouding met het totale aantal inwoners in een gebied (proportioneel niveau van geweld/slachtoffers)" (Arrest Algemene Vergadering RvV nr. 195 228 van 20 november 2017). Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de stad Kabul, dat hierbij maandelijks

honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de stad Kabul sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de stad Kabul louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

In dit opzicht herhaalt verweerder dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in de stad Kabul relatief goed onder controle hebben. De hoofdstad van Afghanistan heeft echter een hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke 'compounds', en internationale en nationale veiligheidsdiensten. De aanslagen die er gebeuren zijn precies gericht tegen deze "high profile" doelwitten. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk 'collateral damage' onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in de stad Kabul. De informatie die verzoeker bijbrengt in zijn verzoekschrift wijst niet op het tegendeel.

UNHCR merkt in de Guidelines van 30 augustus 2018 weliswaar op dat burgers die in Kabul stad deelnemen aan het dagdagelijkse economische en sociale activiteiten het risico lopen blootgesteld te worden aan willekeurig geweld. Echter, uit deze zinsnede kan niet worden afgeleid dat UNHCR van mening is dat de situatie in de stad Kabul van die aard is dat burgers er louter door hun aanwezigheid het reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. UNHCR verwijst hierbij immers enerzijds naar het EASO rapport getiteld "Country Guidance: Afghanistan – Guidance Note and Common Analysis" van juni 2018, en anderzijds naar twee arresten gevelde door nationale rechtbanken in Frankrijk. Opvallend hierbij is dat de bronnen waarnaar UNHCR in voetnoot 688 refereert juist een volledig tegenovergesteld standpunt innemen aangaande de schaal van willekeurig geweld in stad Kabul. Zo wordt in de EASO Guidance note met betrekking tot de veiligheidssituatie in de stad Kabul gesteld (zie pag. 83 van voornoemde EASO Guidance Note): "A real risk of serious harm under Article 15(c) QD may be established where the applicant is specifically affected by reason of factors particular to his or her personal circumstances." (vrije vertaling: "Een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 15(c) van de Kwalificatierichtlijn kan worden vastgesteld wanneer de verzoeker specifiek geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden."). De rechtbank van Lyon en Nantes zijn daarentegen van oordeel dat de situatie in Kabul stad van die aard is dat aan de betrokken asielzoekers louter omwille van hun afkomst uit de stad de status van subsidiair beschermde moet toegekend worden.

Indien UNHCR daadwerkelijk, zoals verzoeker suggereert, van mening zou zijn dat de schaal van willekeurig geweld in Kabul stad dermate hoog is dat iedere burger er het reëel risico loopt hiervan het slachtoffer te worden, dan is het geenszins logisch, noch aannemelijk dat deze gezaghebbende instantie ter staving van dergelijke stelling juist zou verwijzen naar een bron die over dit aspect een fundamenteel ander standpunt heeft ingenomen. Het hoeft bovendien geen betoog dat indien UNHCR inderdaad dergelijke mening is toegedaan, het dit ook zo uitdrukkelijk zou stellen in zijn Guidelines. Bovendien kan er dan ook redelijkerwijze van uitgegaan worden dat UNHCR een dergelijk belangrijk standpunt niet alleen zou toelichten wanneer het de relevantie van Kabul stad als intern vestigingalternatief bespreekt. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat dit aspect dan ook uitvoerig zou besproken worden in het hoofdstuk met betrekking tot de veiligheidssituatie in Afghanistan (Section II.B, pag. 17 t.e.m. 22 van de UNHCR Guidelines van 30 augustus 2018), dan wel in het hoofdstuk getiteld "Eligibility for Subsidiary Protection under the EU Qualification Directive" (Section III.B, pag. 103-104 van de UNHCR Guidelines van 30 augustus 2018), hetgeen in casu niet het geval blijkt te zijn. In dit opzicht herhaalt en benadrukt verweerder dat nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd wordt om aan elke Afghaan afkomstig uit Kabulstad een complementaire vorm van bescherming te bieden (zie pag. 17-22 en p. 103-104). UNHCR benadrukt daarentegen nog steeds dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden.

Indien UNHCR overigens van mening is dat de veiligheidssituatie in de Afghaanse hoofdstad van die aard is dat iedere burger er een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan ernstige schade, dan zou deze vaststelling moeten volstaan om te besluiten dat de stad Kabul geen redelijk intern vestigingalternatief is voor zij die zich aan het geweld in hun regio van herkomst wensen te onttrekken (zie UNHCR Guidelines van 30 augustus 2018, pag. 108). Het gegeven dat UNHCR toch nog de redelijkheid van de stad Kabul als intern vestigingalternatief bespreekt, en hierbij niet in concreto ingaat op de veiligheidssituatie in de stad, wijst er dan ook bijkomend op dat UNHCR niet van mening is dat de situatie in Kabul stad dermate onveilig is dat iedere burger er louter door zijn aanwezigheid een reëel risico op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Verzoeker betoogt onder verwijzing naar de Guidelines dat UNHCR van oordeel is dat Kabul stad geen redelijk vestigingalternatief vormt

Verweerder erkent dat UNHCR op pagina 114 van de "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 stelt dat een

intern vestigingsalternatief in het algemeen niet beschikbaar is in de stad Kabul. Uit deze conclusie kan evenwel niet, zoals verzoeker suggereert, afgeleid worden dat UNHCR van mening is dat er nooit toepassing kan/mag gemaakt worden van een intern vestigingsalternatief naar de stad Kabul of dat een intern vluchtalternatief voor elke Afghaan naar de stad Kabul hoe dan ook uitgesloten is. Immers, overeenkomstig UNHCR's richtlijnen moet bij het beantwoorden van de vraag of een intern vestigingsalternatief relevant en redelijk is, rekening gehouden worden met alle relevante, algemene én persoonlijke omstandigheden. Door na een analyse van enkele algemene rapporten over de socioeconomische situatie in Afghanistan en de stad Kabul aan te geven dat een intern vestigingsalternatief in het algemeen niet beschikbaar is in de stad Kabul, sluit UNHCR op zich dus niet uit dat er, rekening houdend met de individuele, persoonlijke omstandigheden van een verzoeker, redelijkerwijze van een verzoeker om internationale bescherming kan verwacht worden dat hij zich in de Afghaanse hoofdstad vestigt. Integendeel, UNHCR stelt uitdrukkelijk dat de beoordeling van de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief steeds dient te gebeuren aan de hand van een "case-by-case analysis taking into account the personal circumstances" (UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018, pag. 107, zie ook UNHCR Guidelines, pag. 105 en 112; UNHCR, Guidelines on International Protection No. 4: "Internal Flight or Relocation Alternative" within the Context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol Relating to the Status of Refugees, HCR/GIP/03/04, 23 July 2003). UNHCR benadrukt overigens nog steeds dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Een individueel onderzoek naar de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief in de stad Kabul is dan ook niet alleen noodzakelijk, maar blijft overeenkomstig voornoemde Guidelines nog steeds mogelijk. Dit klemmt des te meer nu nergens uit voornoemde UNHCR Guidelines blijkt dat elke persoon woonachtig in de stad Kabul in precare omstandigheden leeft, noch blijkt hieruit dat iedere persoon die zich in de stad Kabul zou vestigen in precare humanitaire of socio-economische omstandigheden zal terechtkomen. In dit opzicht wenst verweerder te benadrukken dat het CGVS er nooit van uitgegaan is dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan, hetgeen in casu het geval blijkt te zijn. In de bestreden beslissing wordt immers gemotiveerd dat verzoeker een gezonde jongeman is die Dari spreekt en dat er bovendien een sterk vermoeden heerst dat verzoeker voor zijn vertrek naar België in september 2015 in Kabul verbleven heeft, hetgeen werd bevestigd door de Raad in haar arrest nr. 187.899 van 1 juni 2017. Er mag dan ook worden aangenomen dat verzoeker, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in staat is om buiten zijn regio van herkomst in zijn levensonderhoud te voorzien.

Verweerder wijst er volledigheidshalve nog op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM bestaat. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 van het EVRM wordt vereist (EHRM 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T./ Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zelf zal worden geconfronteerd met een mensonterende behandeling. In onderhavig rechtsplegingsdossier zijn geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in hoofdte van de verzoekende partijen suggereren. Er wordt niet aangetoond dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan zal worden geconfronteerd met een dusdanige ernstige beperking van de bestaansmogelijkheden dat het voor hem onmogelijk zal zijn om op maatschappelijk en sociaal gebied te kunnen functioneren. Algemene informatie over de toestand waarin sommige teruggekeerde vluchtelingen en intern ontheemden (IDP's) terechtkomen, of algemene informatie over de socio-economische situatie in Kabul stad kan op geen enkele wijze afbreuk doen aan deze vaststelling.

2.1.5 Verweerder meent dat de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet opgaat, aangezien verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord en de bestreden beslissing gesteund is op alle gegevens uit het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken (RvV, nr. 9919 van 14 april 2008; RvV, nr. 895 van 20 juli 2007).

2.1.6 Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze

motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier (RvV, nr. 31.775 van 18 september 2009; RvV, nr. 49 294 van 8 oktober 2010, RvV, nr. 75.877 van 27 februari

2.1.7 Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen heeft de Commissaris-generaal terecht beslist dat de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker kan worden toegekend. De bestreden beslissing wordt gedragen door in feite en in rechte aanvaardbare motieven en zijn afdoende gemotiveerd. Een schending van de motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld.

2.1.8 Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.”

2.1.4. In een aanvullende nota van 6 juni 2019 brengt de commissaris-generaal volgende documenten ter kennis:

- UNHCR's "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018;
- COI Focus "Afghanistan. Security Situation in Kabul City" van Cedoca van 15 mei 2019;
- EASO-rapport "Afghanistan security situation" van december 2017;
- EASO-rapport "Afghanistan security situation" van mei 2018;
- EASO-rapport "Country guidance: Afghanistan" van juni 2018.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Wat de vluchtelingenstatus betreft, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker zich op dezelfde motieven steunt voor zijn verzoek om internationale bescherming als zijn broer M. Dit blijkt niet alleen uit de arresten van de Raad, die voor verzoeker de argumentatie hernemen die gold in hoofde van verzoekers broer M., maar ook uit de eerdere beslissingen van de commissaris-generaal. De commissaris-generaal besliste op 10 december 2018, na een grondige beoordeling van de motieven van zijn verzoek om internationale bescherming tot erkenning van de vluchtelingenstatus in hoofde van verzoekers broer M. Het komt de Raad bijgevolg onredelijk voor dat de thans bestreden beslissing vaststelt dat de erkenning van verzoekers broer M. als vluchteling een andere appreciatie van verzoekers nood aan bescherming rechtvaardigt. De toelichting in de nota met opmerkingen dat verzoeker geen vrees deelt met zijn broer en diens gezin kan immers niet worden bijgetreden.

Voorts vindt de uitleg dat de vluchtelingenstatus werd toegekend aan verzoekers broer en diens gezin omwille van het feit dat bij hun minderjarige zoon M.A.J., ernstige medische problemen werden vastgesteld die een hervestiging in Kabul in de weg staan en er sprake is van humanitaire gronden voor de verlening van internationale bescherming, geen steun in de informatie vervat in het administratief dossier. Het betreft een "post factum" redenering, die bovendien klemmt met de definitie van de criteria voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Onderdanen van derde landen of staatlozen die op het grondgebied van de lidstaten mogen blijven om redenen die geen verband houden met een behoefte aan internationale bescherming, maar, op discretionaire basis, uit mededogen of op humanitaire gronden, vallen niet onder de Richtlijn 2011/95/EU (overweging 15 van deze richtlijn).

Waar nog wordt verwezen naar het feit dat verzoeker een volwassen man is die in de mogelijkheid verkeert een onafhankelijk leven uit te bouwen, zoals ook werd bevestigd door de Raad in zijn arrest nr. 187 899 van 1 juni 2019, merkt de Raad op dat deze beoordeling gebeurde in het kader van een onderzoek naar de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beoordeling dringt zich slechts op indien wordt vastgesteld dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, zodat de commissaris-generaal ook op dit punt geen dienstige verklaring geeft voor het ongeloofwaardig achten van verzoekers vrees voor vervolging.

Op basis van de informatie van het verzoekschrift en het administratief dossier blijkt dat verzoeker, als jongere broer, deel uitmaakt van het gezin van zijn broer M. Hij is samen met hen naar België gevlucht op grond van de dezelfde motieven. Gezinsleden zijn louter door hun verwantschap met de vluchteling normaal gezien op zodanige wijze kwetsbaar voor daden van vervolging dat zulks een grond voor de

toekenning van de status van vluchteling zou kunnen vormen (Richtlijn 2011/95/EU, overweging 36). In voorliggend geval, stelt de Raad vast dat verzoeker, net als zijn broer M. heeft aangegeven bij aanvang van het tweede verzoek om internationale bescherming dat zij in Afghanistan problemen zullen kennen omwille van een vete (Landeninformatie, stuk 13, nr. 1; Administratief dossier Z aanvraag, stuk 14, Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 7, nr. 3). Verzoeker werd, net als zijn broer M., hieromtrent ondervraagd in het kader van een persoonlijk onderhoud op 24 september 2018 (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 7). Hij gaf aan dat er aanwijzingen zijn dat in de eerste maand van 2018 de bloedwraak terug actueel is (*Ibid.*, p. 6). Verzoekers verklaringen zijn coherent en worden ondersteund door de voorgelegde documenten. Conform de richtlijnen van UNHCR kan worden aangenomen dat dit vervolging uitmaakt in de zin van het Vluchtelingenverdrag, waartegen verzoeker geen bescherming heeft.

Bijgevolg kan worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf augustus tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. VAN CAMP